

Eerwaarde Heer Vannetelbosch,

Beste Dirk,

Ik schrijf u als rabiaat atheïst vanuit een ketterse omgeving als het UZ Brussel, maar geen zorg: dit is wel degelijk een dankbrief.

Laat mij beginnen met een anekdote. We hebben weliswaar al een aantal keer per mail contact gehad, maar daarnaast elkaar nog nimmer ontmoet, en ondanks voornemens van mij in die richting heb ik ook nog nooit present getekend in een van uw jaarlijkse, druk bijgewoonde Driekoningenmissen, die u in het Brussels dialect pleegt op te dragen. Toch heb ik u al eens, in een flits, in levenden lijve gezien, en dat zal mij altijd bijblijven.

Een jaar of twee geleden werd hier in Jette tramlijn 9 officieel ingehuldigd, op het Mirroirplein, recht tegenover uw kerk. Koning Filip speelde voor de gelegenheid conducteur, terwijl verschillende notabelen fungeerden als trampassagiers, en vervolgens mochten diezelfde hoogwaardigheidsbekleders en prominenten – de burgemeester, minister Smet, Sven Gatz, ikzelf, Jan, Pier en Pol, zeg maar – in een lange rij gaan staan om van de koning een hand te krijgen en kort een woord of twee met hem te wisselen. Er stonden ook een paar paters in die rij, met wie Filip dan weer opvallend uitgebreid bleef converseren, zeker vijf minuten lang. Dat riep plots de vraag bij mij op: maar waar is, over geestelijken gesproken, Dirk eigenlijk, die tenslotte toch de pastoor is?

Op hetzelfde moment zag ik u staan in het publiek. Bescheiden achter de scheidhekken, bij het volk. Bij uw kudde, als ik dat zo mag zeggen. Typerender, lijkt mij, kan bijna niet. Mens onder de mensen bent u. De hemel mag voor later zijn, in dit leven toont u zich nadrukkelijk down to earth.

Tijdens de voorbije lockdownperiode organiseerde u een zogeheten 'telemis', een eucharistieviering op afstand, ondanks bezwaren daartegen vanwege het bisdom. Ook dat rebelse typeert u, en ook dat neemt mij voor u in, temeer omdat u tijdens die viering de gelovigen in Jette opriep om te bidden voor ons in het UZ, voor het zorgpersoneel en voor de mensen die hier waren opgenomen.

Nu kan ik mij, eerlijk is eerlijk, net als bij het woord 'God' maar weinig voorstellen bij het al biddend proberen af te roepen van goddelijke bescherming, en ik weet ook niet of u zélf op een dergelijke interventie uit den hoge echt rekent wanneer u bidt, maar hoe dan ook: dat u aan ons dacht, was vriendelijk, tof, hartverwarmend en lief. Sympa, net als het feit dat ik al meermaals een bericht van u mocht ontvangen waarin u zich dankbaar toont voor alle goede zorgen waarop u hier als patiënt, en als familielid van andere patiënten, altijd rekenen mag. Ik ben blij om bij dezen eens merci te kunnen terugzeggen. Dank, Dirk. Want hoe zinnig en juist de dingen vaak zijn die je zegt, het blijft bij jou bovendien niet bij woorden alleen: in de loop van de lockdowns mochten wij ook rekenen op

daadwerkelijke hulp vanuit uw kerk. Hulp in de vorm van concrete bijstand, cadeaus die hier gebracht werden et cetera. Dubbel bedankt dus, Dirk.

steun verb(l)ind

Maar laat mij uw voorbeeld volgen, en mij niet beperken tot woorden. Laat dit niet alleen een dankbrief zijn, maar ook een uitnodiging, wil ik zeggen. We hebben eerder al eens in geschrifte halvelings afgesproken om een keer een pint te gaan pakken, en ik sluit mijn brief graag af met aan te dringen op het in de praktijk brengen van dat plan. We moeten écht snel samen eens ergens een glas gaan drinken. Als mensen onder de mensen, weet u wel, en in het geheel niet beperkt door de grenzen van onze persoonlijke geloofsovertuigingen of spirituele levensvisies. Integendeel, zelfs. Ik trakteer graag, op een Duvel, als u het niet erg vindt.

Ik kijk ernaar uit,

Marc Noppen